

neosvědčeno. Nebylo tudíž dosti učiněno podmínce § 370 ex. ř. a proto právem soud rekursní návrh exekuční zamítl.

Čís. 2085.

Odklad exekuce vyklizením (nařízení ze dne 25. června 1920, čís. 409 sb. z. a n.) vyloučen jest pouze ohledně těch, kdož používali místnosti hned od počátku beze všeho oprávnění: vztahuje se však na zaměstnance s bezplatným bytem, jichž služební poměr pominul.

(Rozh. ze dne 6. prosince 1922, R II 446/22.)

Po skončení služebního poměru zavázal se zaměstnanec smírem, že vyklidí do 15. července 1922 byt, jehož dosavad užíval na základě služebního poměru. Ježto tak neučinil, vedl zaměstnavatel proti němu exekuci na vyklizení. Povinný žádal za odklad exekuce. Soud prvního st. l. odklad povolil, rekursní soud návrh na povolení odkladu zamítl. **D u v o d y:** Na odklad, o nějž tu žádáno, platí ovšem ustanovení § 1 nařízení ze dne 25. června 1920, čís. 409 sb. z. a n. Rekursní soud sdílí náhled prvního soudu, že povinný beze své viny za byt nynější nemá přiměřené náhrady. Avšak přes to nelze mu odložení exekuce povolit, neboť povinný zrušil již v lednu 1922 služební poměr ke stěžovatelce, na základě kteréhožto poměru naturální byt měl jako součást platu. Nejsa tedy již po delší dobu ve službách stěžovatelky, a neodváděje jí dle vlastního doznání z bytu toho žádného platu, obývá onen byt zcela bezdůvodně. Vzhledem na výjimečnou povahu nařízení nelze je rozšiřovati na osoby používající bytu beze všeho právního důvodu, tedy také ne na bývalé úředníky, kteří bydlí v naturálním bytě na základě dřívějšího, avšak již zaniklého poměru služebního, neboť tu nejde již ani o poměr nájemní, ani o jiný poměr mu podobný, nýbrž jen o faktické používání bytu bez právního důvodu (§ 1 cit. nař.).

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

§ 1 vládního nařízení ze dne 25. června 1920, čís. 409 sb. z. a n. výslovně uvádí mezi povinnými, kteří mohou žádati odklad exekuce vyklizením používaných místností, zaměstnance s bezplatným bytem. A o takového zaměstnance zde jde. Povinný byl zaměstnán v průmyslovém závodě vymáhající strany a byl mu přidělen po čas jeho zaměstnání v závodě naturální bezplatný byt. Byt zaměstnancův byl zde součástí jeho mzdy a nelze tvrditi, že bytu používal beze všeho důvodu. Vystoupením ze služeb vymáhající firmy přestal ovšem důvod k podržení bytu, jako přestane důvod k podržení bytu u každého nájemníka, když prošla lhůta výpovědní; kdyby však zánik důvodu k podržení bytu měl býti rozhodujícím, pak by vůbec použití odkladu exekuce dle cit. vládního nařízení bylo nemožným, neboť právě zánik důvodu k podržení bytu jest podmínkou exekuce na vyklizení bytu a teprve, když je tu možnost exekuce, může se jednati o její odložení. Použití cit. vládního nařízení není možným tam, kde už hned od počátku nájemník neb uživatel

se nastěhoval do bytu beze všeho oprávnění, avšak tam, kde původně k používání bytu oprávněn byl, a později důvodu k užívání pozbyl, jest použití nařízení o odkladu exekuce na místě, jak tomu zřejmě nasvědčuje výslovné jmenování těch osob, které jsou oprávněny použití dobrodini toho nařízení: nájemníci, domovníci a zaměstnanci s bezplatným bytem atd., ovšem s předpokladem, že jsou zde ostatní předpoklady nařízení, totiž že povinný nemá beze své viny jiné přiměřené náhrady. Poněvadž předpoklad ten oběma nižšími soudy je uznáván, není příčiny, by v tomto případě odklad nuceného vyklizení z bytu měl býti odepřen.

Čís. 2086.

Nelze žalovati o to, co prohráno v zakázané hře.

(Rozh. ze dne 6. prosince 1922, Rv II 355/22.)

Žalobce hrál se žalovaným zapovězenou hru »barvičky« (ferbl) a byli proto oba právoplatně uznáni vinnými přestupkem § 522 tr. zák. Žalobce tvrdě, že žalovaný vyhrál na něm 1508 Kč, žaloval o jeho vrácení. Žalovaný vznesl mezitím návrh na zjištění, že žalobci jako hráči zapovězené hry nepřísluší právo žádati od žalovaného vrácení toho, co prohrál. P r o c e s n í s o u d uznal dle mezitímního návrhu. D ů v o d y: Ferbl jest hrou výslovně zakázanou (dekret dvorské kanceláře ze dne 16. října 1840, čís. 469 sb. z. s.). Podle § 879, 1272 obč. zák. nevznikly proto mezi stranami z této hry jako z neplatné smlouvy právní závazky. Pro otázku, zda hráč takové hry jest oprávněn požadovati na spoluhráči vrácení výhry, jsou rozhodující ustanovení § 1431, 1432 obč. zák. Podle § 1431 obč. zák. není žalobce oprávněn žádati od žalovaného výhru, poněvadž ani netvrdí, že byl v omylu při placení prohry. Naopak žalovaný věděl, že hraje zapovězenou hru, neboť učinil trestní oznámení, a musel proto také věděti (§ 2. obč. zák.), že placením peněz při zapovězené hře plní závazek, kterého vůbec po právu není. Žalobce platil vědomě žalovanému něco, o čemž věděl, že to žalovanému platiti nemusí a není z toho důvodu vzhledem k § 1432 (poslední věta) obč. zák. oprávněn, tímto způsobem žalovanému placené peníze žádati zpět. O d v o l a c í s o u d změnil napadený rozsudek v ten smysl, že zjistil, že žalobci jako hráči zapovězené hry přísluší právo žádati od žalovaného vrácení výhry. D ů v o d y: Odvolání nelze upřítí oprávnění. Dle § 1272 obč. zák. zavazují sázky a hry bezelstné a jinak dovolené dotud, pokud umluvená cena byla nejen slíbena, nýbrž i skutečně zapravena, nebo složena. Nemůže tedy býti pochybnosti o tom, že nedovolené hry nezavazují ani potud, pokud cena byla skutečně zapravena a složena a že prohra z nedovolených her může býti požadována zpět dle všeobecných právních zásad. Ustanovení druhého odstavce § 1174 obč. zák. obsahuje výjimku, která nemůže býti vykládána způsobem rozšiřujícím. Nedovolená hra jest ve smyslu § 878 obč. zák. neplatná a to, co bylo splněno na základě neplatné smlouvy, může býti požadováno zpět z důvodu bezdůvodného obohacení. Neprávem opírá se opačné rozhodnutí první stolice o ustanovení § 1432 obč. zák., poněvadž toto ustanovení se vztahuje pouze na naturální závazky, které